

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 3. De humilitate Christi D. quæ post sanatum paralyticum eminuit.
Hæc est maximè laudabilis humilitas, quæ sic laudes fugit ut laudanda
non omittat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

1ob. 21. *præter ordinem velis salvari! Nunquid Deū? doc-
 cebit quippiam scientiam, qui excelsos iudicat? Si
 potuisset ille paralyticus quem sanavit Domi-
 nus sese movere, & se in aquam projicere: aut si
 hominem habuisset à quo projici posset, & no-
 luisset, revera noluisset fieri sanus, quia non usus
 fuisset mediis quibus uti ad sanitatem com-
 mode poterat; unde ille hoc unum habuit quod
 se excusaret, hominem non habeo, quasi diceret,
 non per me stat, quantum in me est, vel quan-
 tum expedit; da viam emergendi, & sequar.
 Quod reipsa effecit, nam à Domino iussus sur-
 gere, & lectum portare arque ambulare, non he-
 sit dubius, non stetit piger, non dubitavit statim
 à lecto surgere, non erubuit portare lectum, nec
 quidquid eorum omisit quæ iussa fuerant ut sa-
 nus fieret. Hoc est scilicet verè velle; hoc est vel-
 le sanari quâ do sanitati comparandæ media ca-
 piuntur.*

*Et cerè, si humana voluntas intantum certa
 est & recta voluntas, in quantum est conformis
 suæ regulæ quæ est divina voluntas, ut ait S. Do-
 ctor, quomodo posset intelligi vera esse volun-
 tas sanitatis si non sit voluntas mediolorum, cum
 non sit voluntas conformis Deo qui vult & pre-
 scribit illa sanitatis media? An amulamur Domi-*

*num, inquit, Apostolus? Nunquid fortiores illo
 sumus?*

*Hoc itaq; tibi ad praxim in occasionibus pro-
 ponendum esset, Vis esse humilis? Vis sanari à
 superbia & vanitate? Responde, & urge teipsum
 quod non aliter sanaberis quàm; et hanc humi-
 liationem quam idcirco permittit Deus. Mediū
 est eo affectu quo finis ipse acceptandus. Viltor si-
 am & ero humilis in oculis meis. Dominus praece-
 pit ei ut malediceret David, & quis est qui audeat
 dicere, quare sic fecerit? Huc referri debet quod
 supra est propositum:*

*2. Reg. 6.
 Ibi. 16.*

*Nisi diligenter advertas, quod petis à
 Deo justius, hoc est quod petis inju-
 stiū.*

In hac 3. parte, Sabbato Hebdom. 7.

*Quàm periculosum potèd & capitale sit, ho-
 mine non uti, quasi si hominem non haberes qui
 te mitteret in piscinam, Id est, Directorem: Vide
 in 1. parte, tota Hebdom. 3. post Epiphaniam.*

*Quid hæc autem significant ad spiritualera
 profectum, surge, tolle grabatum tuum, &ambu-
 lat declaratum habetur in eadem 1. parte, Feria 4.
 Hebdom. 4. post Epiph.*

F E R I A T E R T I A .
D E H U M I L I T A T E C H R I S T I
D O M I N I Q U A E P O S T S A N A T U M
P A R A L Y T I C U M E M I N U I T

Iesus declinavit à turba constituta in loco. Ioan. 5.

VERITAS PRACTICA.

*Hæc est maximè laudabilis humilitas, quæ sic
 laudes fugit ut laudanda non omittat.*

*RATIO EST, Quia hæc est maximè laudabilis
 humilitas quæ sic caret ab extremis suis, ut suo
 se in medio generosè contineat.*

*Sed humilitas quæ sic laudes fugit ut laudanda
 non omittat facere, sic caret ab extremis suis,
 ut suo se in medio generosè contineat.*

*Ergo hæc est maximè laudabilis humilitas cujus
 exemplum nobis hic exhibet luculentum Chri-
 stus Dominus quod imitemur.*

I. P U N C T U M .

Mirabilis quidè Christus in omnibus operi-
 bus suis, & ipse est qui facit mirabilia ma-
 gnae sue Pars tertia.

Pf. 135.

*gnasolus; Verùm si quod ejus opus est mirabili-
 us, si quod ejus miraculū dici potest alio practi-
 tius, certè miraculum sanati Paralytici videtur
 esse ex præstantioribus, ob has duas causas. Pri-
 ma, quod hominis illius infirmitas omnibus es-
 set notissima, ut qui jam triginta & octo annos
 palam spectandus jacuisset Altera, quod in loco
 & tempore fuit sanatus ubi tum frequentissima
 totius anni erat populi celebritas, nempe in Pis-
 cina in festo Paschæ vel Pentecostes, ut proba-
 bilius creditur, quo die undequaq; conveniebãt
 Judæi Ierosolymam sacrificandi gratia, & in il-
 lum locum sese omnes dabant quod descendebat
 Angelus moturus aquam Piscinæ. & cum sana-
 turus qui se prior in illam post aquæ motum im-
 misisset.*

O o

Non-

Nonne tum sanare hominem tam infirmum & tanta facilitate quanta sanatus est Paralyticus, gloriosissimum erat & super omnem admirationem stupendum & exaltandum? Et tamen vix ullum fuit obscurius miraculum, vix ullum fuit de quo minor sermocinatio & rariora præconia; nullæ hic laudes, nullus admirationis clamor, nullus religionis stupor, nullus sermo nisi forte illorum qui murmurant quod homo sanatus ferat humeris lectum suum in die festo. Et quod magis mirum, nec ipse qui sanatus est suum Benefactorem novit, aut ullas ei gratias egit. Is autem qui sanus fuerat effectus, inquit Evangelista, *nesciebat quis esset, qui scilicet eum sanasset. Iesus enim declinavit à turba constituta in loco.* O verè generosam & laudabilem humilitatem Domini Iesu, qui in tanta gloriæ & honoris occasione fugit laudem, fugit conspectum hominum & quærit latebras!

Verùm non hic tantum sistit eius humilitatis generositas & commendatio: nam cum sciret illum hominem quem sanarat corpore, nonnullis premi peccatis, voluit & hanc animi sanitatem illi conferre, atque idcirco Templum quoviverat, ingreditur Dominus, hominem convenit & hoc salutari monito sanum in eis esse jubet sicut exterius: *Ecco, inquit, sanus factus es, jam noli peccare, ne deterius tibi aliquid contingat.* Quæ Christi Domini verba sic Glossa exponit: *Istum IESVS sicut sanat exterius, ita intus sanavit.* Ac tandem cum videret Judæos non modo non prædicantes miraculum quod patrarat, sed infrendentes quod sanaret hominem vel sanatum, jubet de ferre lectum, in die festo, ipse adversarios ultro adit, alloquitur, & de sua cum Deo æqualitate miros habet sermones. Hoc est scilicet esse generosum & præcipuè commendandum, sic bonorum operum laudes fugere ut tamen non fugias bene operari, sic gloriam rei benè gestæ recusare ut vel probra tranquillè audias, & sapienter diluas. Hæc est denique vera & verè laudabilis humilitas, quæ se laudes fugit, ut laudanda non omitat, quando sic Dei cultus, sic proximi utilitas, & officij ratio postulat.

Cujus propositæ veritatis cum multæ reddi possint rationes, tum hæc modo videtur expendenda, quod hæc maximè laudabilis virtus univèrsim loquendo, aut particularim humilitas sit censenda, quæ sic ab extremis suis caverit, ut in suo se medio, suæque mediocritate constanter & generosè contineat. Neque enim est vera virtus nisi in medio. Nihil frequentius in scholis &

sanctis etiam Patribus, Bonum virtutis moralis inquit sanctus Thomas, *consistit in adæquatione ad mensuram rationis.* Manifestum est autem quod inter excessum & defectum, medium est æqualitas seu conformitas, unde manifestè apparet quod virtus moralis in medio consistit. Sic sanctus Gregorius Nazianzenus, *non potest esse virtus cui velitesse, vel cui excedit conveniens mensura.* Da operam ut sagittam ita semper manu tenas, ut ad destinatum scopum tendas, ut neque ultra Christi mandatum, neque citra ejusdem præcepta eam mittas, neutro enim modo, virtutis album ferries. Sic Cassianus explicans verus illud Proverbium, *απορτης, ιορτης*, id est nimietate, æqualitates: nimietates ex alterutra parte tenentes, sive ab excessu, sive à defectu, docet æqualiter improbandas. Sic sanctus Hieronymus: Philosophorum quoque sententia est *μεσότης αρετων, ὡς πηγυδαυσαντας ειν.* Quod Dat nus, inquit, ita potest sermo resonare, moderatas esse virtutes, excedentes modum atque mensuram inter vitia deputari. Vide quæ supra fusius ex Scriptura & sanctis Patribus referuntur. Ex vide attentius quam sint conformia rationi quæ nobis imperantur, cum sit virtus ipsa ratio, ipsa rationis æquitas & moderatio, & quàm proinde firmus inexcusabiles qui virtutem negligimus & negligentiam nostræ nonnullas etiam rationes prætendimus. *Arguet te malitia tua.*

II. PUNCTUM.

SED Humilitas quæ se laudes fugit, ut laudanda non omitat facere, sit caverit ab extremis ut suo se in medio generosè contineat.

Nam quænam sunt extrema humilitatis, nisi præsumptio, vanitas aut ambitio per excessum, & pusillanimitas seu nimia sui abjectio per defectum? Ac proinde quodnam est humilitatis medium, nisi talis æqualitas & moderatio, ut neque excedat in uno, neque deficiat in altero? Neque nimis præsumat, aut altius sapiat quam oportet sapere; neque nimis se abijciat, nimis lateat & taceat cum præjudicio divinæ gloriæ, nec non boni publici vel alicujus particularis iactura. Quod utrumque extremum sic prudenter & generosè caverit humilitas, dum ex una parte, fugit laudes, rumusculos, congratulationes, & similia superbiæ nutrimenta; nec tamen ex alia quidquam omitit eorum quæ vel charitas vel obedientia repræsentant esse faciendâ, sive plurimam secum invehant laudem, sive

1.2.9.64
a.1.Orat. de
scipio.2. Collat.
c. 16.Ep. 3 ad
Demetr.In 1. parte
te, die 31.
Decem-
bris.

Ier. 20.

7. Cor. 6. Ave nullam: Per gloriam & ignobilitatem, per infamiam & bonam famam, inquit Apostolus, non per solam gloriam & bonam famam: quia forte excederet in vanitatem: neque etiam per solam ignobilitatem & infamiam, ne forte deficeret in nimiam & infructuosam abjectionem; sed temperatè utroque, & per utrumque in medio: Per arma iustitia, à dextris simul & à sinistris, sic fornicat unusquisque deceret pro salute proximi sine tuo spiritali damno: & pro sua propria perfectione sine proximi detrimento.

2.2.9.161
8. 4. Quae quidem moderatio inter extrema nos ducens, tam propria est humiliati, ut propterea Divus Thomas hanc referat ad modestiam & temperantiam, dicatque humilitatem nihil aliud esse quam moderatorem quandam spiritus iuxta illud sancti Patris: In incorruptibilitate quieti & modesti spiritus: Afferatque illud Origenis sic scribentis in Lucam: Si vinum non audire huius virtutis: quomodo etiam à Philosophis appellatur, auscultat eandem esse humilitatem quam respicit Deus, qua ab illis Meritoris dicitur, id est mensuratio vel moderatio.

1. Eccles. 13. O quam multi decipiuntur qui dum ab uno extremo fugiunt, in aliud miserè dilabuntur! Et quam vere monuit Sapiens: Attende ne seductus in stultitiam humiliaris. Noli esse humilis in sapientia tua, ne humiliatus in stultitiam seducaris. Id est, ne in humilitatis praxi sinas te ex proprio tuo sensu trahi, quo in alterutrum virtutis extremorum pertraheris; sic enim in vitium potius quam virtutem traheris.

III. PUNCTUM.

2.2.9.129
7. 1. ad 3. HÆC est igitur maximè laudabilis humilitas, qua sic laudes fugit, ut laudanda non omittat facere: quia sic vera est virtus quæ in medio sistit. Unde expressè sanctus Thomas; Illi qui contemnunt honores hoc modo: quod pro eis

adipiscendis nihil inconueniens faciunt, nec eos nimis appetantur, laudabiles sunt. Si quis autem hoc modo contemneret honores, quod non curaret facere ea quæ sunt digna honore, hoc vituperabile esset. Et hoc modo magnanimitas est circa honores, ut videlicet studeat facere ea quæ sunt honore digna: non tamen sic ut pro magno estimet humanum honorem. Et alibi, quod est valde notandum, sic ait magnanimitatem & humilitatem simul convenire, ut humilitas quidem, reprimat appetitum ne tendat in magna præterrationem rectam: magnanimitas autem animam ad magna impellat secundum rationem rectam. Unde sicut non obstat magnanimitas, quo minus humilitas tendat ad latendum & ad fugienda honorifica seu laudabilia, quando recta suadebit ratio, sic humilitas non impedit magnanimitatem, quin moveat animum ad illa ipsa laudabilia coascendenda, non propter ipsorum laudabilitatem, sed propter honorem Dei, & proximi utilitatem; sicque humilitas sit semper magnanima & generosa, sicut magnanimitas semper humilis & modesta. Scio & humiliari, scio & abundare, ubique & in omnibus infusus sum, aiebat Apostolus. Tum aptissimè consequenter sanctus Ambrosius, Non ergo indocta humilitas, sed qua habeat sui modestiam & scientiam, laudi datur. Est enim humilitas formidinis, est & imperitia atque ignorantia. Unde & Scriptura dixit, humiles spiritus salvabit. Praclare ergo dixit scio & humiliari, id est, quo in loco, quæ moderatone, quo sine, in quo officio, in quo munere. Quod & sanctus Bernardus sic egregiè: Non infra desici, nec attelli supra. Non evadere in longius nec extendi in latius. Tene medium si non vis perdere modum: locus medius tutus est: medium sedes modi, & modus, virtus. Vide qua ex parte magis deficias, & prospice.

2.2.9.161
7. 1. ad 3.

Phil. 4.

1.2. Offic.
c. 17.

1. 2. Con-
sid. c. 109.

